

MESTARIN ETSINTÄ

Pekka Ervastin esitelmä 3.5.1931

Mestarin etsintään päättyy jokainen vakava ja todellinen totuuden etsintä. Mikä on sitten totuuden etsintä? Kun me teosofisina totuudenetsijöinä ajattelemme sitä sanaa, tahdomme antaa sille määrätyn merkityksen. Totuuden etsimistähän on itseasiassa eri laatua. Voisimme sanoa, että sitä on eri laatuissa piireissä. Totuutta voidaan etsiä ahtaammassa merkityksessä ja laajemmassa merkityksessä, ja hyvähän on, jos ihminen on etsinyt totuutta ahtaammassa merkityksessä ennenkuin hän heittäytyy sitä etsimään kaikista laajimmassa merkityksessä. Totuutta etsii jokainen todellinen tiedemies, jokainen historioitsija esimerkiksi, joka tutkii menneitä aikoja ja tahtoo päästä niissä totuuden perille. Hänhän on totuudenetsijä, ja hän tuntee itsensä totuudenetsijäksi. Kuta rehellisempi ja tarkempi hän on, sitä varmempi on tulos, johon hän pääsee. Kaikki tieto auttaa ihmiskuntaa eteenpäin. Ihminen, joka tutkisi Suomen kansan muinaisuutta, olisi varmasti suureksi avuksi Suomen kansalle. Sitä tutkimusta onkin paljon tehty ja ei sitä tutkimusta voi tehdä muuta kuin totuuden merkeissä. Voisimme sanoa tätä etsimistä tieteelliseksi etsimiseksi. Ja se etsiminenhän voi olla käytännöllistäkin laatua, jos ajattelemme keksijää, luonnontieteilijää tai käytännöllistä keksimistä kemian tai fysiikan alalla. Semmoinen etsiminenhän on totuuden etsimistä, sillä ihminenhän tietää, ettei hän voi keksiä mitään, jollei hän pääse määrättyjen asioiden perille. Hänen täytyy tietää, miten luonnonvoimat toimivat j.n.e. Sentähden on tieteellinen totuuden etsintä älyn suurta ponnistusta, mutta samalla sen on rajoitettua, tarkasti rajoitettua totuuden etsintää.

Mutta sitten me huomaamme ihmisiä, jotka eivät ole näin tieteellisiä luonteeltaan, mutta myös filosofisia, ja heidän

toimintansa ulottuu laajemmalle, kauas. He eivät tahdo päästä ainoastaan tietoon siitä, kuinka on näkyväisessä maailmassa joillakin aloilla, vaan he tahtovat tehdä kuin synteessin koko tästä näkyväisestä maailmasta, he tahtovat etsiä totuutta laajalti, he tahtovat ymmärtää olemassaoloa. He kysyvät, kuinka luomakunta on syntynyt, mitenkä on kaikki täällä maailmankaikkeudessa järjestetty. Sentähden filosofit ovat semmoisia totuudenetsijöitä, jotka eivät tyydy siihen, mikä on tunnettua ja voidaan tuntea tieteellisellä etsimisellä. Filosofit ovat semmoisia, jotka tahtovat tietää asioita laajemmin, jotka tahtovat tietää maailmankaikkeuden salaisuuden ja ymmärtää, miten kaikki on syntynyt. Filosofit ovat aina semmoisia ihmisiä siis, jotka samalla kun he ottavat vaarin siitä, mikä jo on tiedettyä, samalla ponnistavat ajatuksiansa, jotta he ymmärtäisivät sen, mitä ei vielä tiedetä. Filosofit ovat myös totuudenetsijä, joka ponnistaa älyllään. Hän turvaa myös järkeensä. Filosofit ovat epäilemättä suuremmoisesti kasvattaneet ihmiskuntaa.

Mutta sitten on vielä kolmas laji totuuden etsintää, jota me voisimme sanoa tieteellis-filosofis-uskonnolliseksi, taikka jollain muulla nimellä, esimerkiksi teosofiseksi, mystilliseksi, okkultiseksi. Tähän kolmanteen lajiin liittyy aivan uusi momentti. Tässä ei ihminen oikeastaan niin paljon kysy, mikä on tämä maailma, kuinka tämä maailma on syntynyt, kuinka se on luotu ja tehty, vaan tässä ihminen silloin ennenkaikkeaa kysyy, kuka hän itse on. Mikä minä itse olen? Mikä on minun olemukseni salaisuus? Mitä varten olen tänne tullut ja mitä minulla on täällä tekemistä?

Tämä kolmas totuudenetsimisen laji on peräti käytännöllinen. Se ei sulje pois noita älyn ponnistuksia tieteellisessä ja filosofiassa merkityksessä, mutta se lisää kolmannen, joka tulee kaikista suurimmaksi totuudenetsijän sielussa. Mikä hän itse on? Mikä on määrätty ihmisen tehtäväksi? Hän tuntee, ettei se ole totuudenetsimistä, jos hän itse ajattelee, mitä hänen pitää tehdä. Ei se ole. Jumalalla on tarkoituksensa minunkin suhteeni. Minä

en ole voinut tuon suuren elämän kannalta syntyä tänne ilman tarkoitusta, syyttä suotta, vaan jotakin tarkoitusta varten minä olen syntynyt tänne. Minä tahtoisin tietää, mitä minun olisi tehtävä.

Tämä on se totuudenetsimisen laji, jota voidaan nimittää uskonnolliseksi taikka teosofiseksi, joka ei sulje pois tieteellistä ja filosofista. Mutta nyt on kaikista tärkeintä saada tietää, mitä varten ihminen on olemassa. Minkälainen Jumala tahtoo, että hän olisi. Totuudenetsiminen on täten siirtynyt puhtaasti älylliseltä alalta täysin siveelliselle alalle, tahdon alalle. Se ei ole enää paljastaan järjen toimintaa, eikä tunteen toimintaa liioin, vaikka tunne aina on mukana kaikessa, vaan se on suorastaan tahdon toimintaa, eettillistä, siveellistä ponnistusta ihmisessä. Hän kysyy itse elämältä: minkälainen sinä tahdot, että minä olisin, ja mitä sinä tahdot, että minä tekisin? Tämä on uskonnollinen totuudenetsiminen sentähden, että se edellyttää jo ihmisessä vaistomaisesti tunnetta tai tietoa siitä, että hänen takanaan ja koko tämän olemassaolon takana on jotakin suurempaa. Sanokaamme sitä nyt Jumalaksi, Hengeksi tai itse Elämäksi. Totuudenetsijä tässä edellyttää, että itse elämä on olemassa. Hän ei usko kuoleman tyhjyyteen, hän ei usko siihen, että mitään voisi hävitä. Hän uskoo elämään. Hän tuntee koko sielunsa voimalla, että elämä on ja että tämä positiivinen elämä on kaiken kuoleman vastakohta. Hänen täytyy tietää, kuka hän on, mitä hänen tulisi tehdä tässä elämän edessä.

Silloin ihmiselle kirkastuu se, mitä me sanomme täydellisyyden ihanteeksi. Ihminen näkee jonkunlaisessa aavistuksessa, että sitä hän varten hän voi olla, että hän tulisi aivan täydelliseksi. Hän näkee, että ihminen on merkillinen olento täällä maanpäällä. Ihminen ei ole enää eläin, mutta ei ihmistä voi sanoa täydelliseksiäkään. Ihmisessä on vielä paljon eläinkuntaa. Eläintä on jokaisessa ihmisessä, mutta kuitenkin jokainen ihminen kantaa sisässään jonkunlaisen kuvan täydellisestä ihmisestä, semmoisesta, joka ei ole enää eläin, vaan joka pikemmin on enkeli, mutta

enkeli, joka on ihminen. Tämän ihanteen voi totuudenetsijä nähdä ja silloin on kyllä elämä hänelle selvinnyt. Silloin on kyllä elämän kysymys ratkaistu. Hän tietää todella silloin, mitä varten olemassaolo on olemassa, mitä varten kaikki ihmiset ovat olemassa. Me olemme kaikki olemassa tuon täydellisyyden takia, sen takia ja sitä varten. Me olemme olemassa sitä varten, että me tulisimme täydellisiksi. Totuudenetsijä tuntee silloin, että ihminen ei ole enää kuin eläin, joka kelluu elämän merellä. Eläinten kannalta eläin jo on täydellinen.

Ihminen on ristiriitainen olento. Ihminen ei ole vielä tehnyt valintaansa. Hän ei ole lopullisesti voittanut eläintä ja omaksunut enkeliä. Ihminen on kehittyvä olento, mutta epäilemättä sillä tavalla kehittyvä, että hänen täytyy itse kasvattaa itseään. Sehän onkin hänessä hänen inhimillisyytensä, että hän itse voi kasvattaa itseään. Tämä tulee totuudenetsijälle selväksi, että hän oikeastaan on olemassa sitä varten, että hän kasvattaisi itseään täydelliseksi. Hän näkee täydellisyyden ihanteen ja hän kulkee ihmisenä sitä kohti.

Mutta sitten totuudenetsijä tuntee, hän huomaa äkkiä, että hänhän voisi jouduttaa tuota kulkua. Ja silloin hän sanoo itselleen: „Onko noita täydellisiä ihmisiä olemassa? Onko kukaan saavuttanut täydellisyyttä ennen?“ Jos hän totuudenetsijänä tulee vakuutetuksi siitä, että historian kuluessa on silloin tällöin esiintynyt ihmisiä, jotka ovat täydellisiä, kun hän tulee vakuutetuksi siitä, että Buddha on ollut olemassa, että Jeesus Kristus on ollut olemassa ja muut merkilliset olennot, niin hän kysyy, ovatko nuo olennot voineet silloin kuolla? Eivät suinkaan ole voineet kuolla. Siis kaikki ne ihmiset, jotka ovat täydellisyyden saavuttaneet, kaikki he ovat olemassa. Ei ole mahdollista, että Jeesus Kristus olisi kuollut pois. Ei ole mahdollista, että kaikki muut täydelliset olisivat kuolleet pois. Mooses, Zarathustra, Laotse, Konfutse, Krishna j.n.e. Ei ole mahdollista, että nuo kaikki, jotka ovat ei ainoastaan päätä pitempiä muita ihmisiä, vaan vielä kuuluvat toiseen järjestöön, ei ole mahdollista, että he

olisivat hävinneet olemattomiin. Heidän täytyy olla olemassa. Totta kai on olemassa ihmisiä, jotka ovat täydellisyyden saavuttaneet. Totta kai on toisia, vaikka he eivät esiintyneet historian näyttämöllä. Totta kai on täydellisiä ihmisiä olemassa maan päällä.

Kun totuudenetsijä on tullut tähän kohtaan, silloin voimme sanoa, että nyt hän alkaa etsiä Mestaria. Mestareiksi hän juuri nimittää noita täydellisiä ihmisiä, heitä, jotka ovat sanoneet: „Seuraa minua.“ He ovat siis viisaita opettajia, auttajia, Mestareita.

Totuudenetsijä kysyy nyt elämältä näin: „Missä on minun Mestarini, missä on minun opettajani, missä on se täydellinen ihminen, joka voi minua ohjata ja johtaa?“ Näin on aina ollut ihmiskunnan historiassa. Vanhassa Indiassakin sanottiin aina: „Herää, nouse ja etsi Guru.“

Kun ihminen on tullut siihen kohtaan, että hän tuntee etsivänsä Mestaria, sitä täydellistä ihmistä, niin silloin hänelle aukenee tie Mestarin luo. Tämä tie voi olla monilaatuinen ja me voimme sanoa, että se on ainakin kahta laatua, riippuen siitä, missä kohdin totuudenetsijä itse seisoo elämän tiellä. Jos totuudenetsijä on jossain edellisessä ruumistuksessa, ennen eläessään maan päällä, jos hän on jo etsinyt, niin hän on lähempänä Mestaria, hän on lähempänä totuuden tietoa, hän on lähempänä Jumalan täydellisyyttä. Ja silloin hänen etsimisensä alkaa ikäänkuin toiselta kohdalta tässä elämässä. Kuinka paljon hän on ennen saavuttanut, siitä riippuu hänen saavutuksensa tässä elämässä. Hän voi lähestyä Mestaria tässä elämässä joko nopeammin tai hitaammin riippuen siitä, kuinka paljon hän on ennen ponnistellut ja saavuttanut. Tämä on siis se toinen mahdollisuus, että ihmisellä on menneisyys takanaan. Hänellä on omassa menneisyydessään semmoista, joka auttaa häntä nyt löytämään nopeammin.

Mutta sitten on se toinen mahdollisuus, että ihminen ei ole ennen varsinaisesti etsinyt, mutta että ihminen nyt tässä elämässä on tullut jollain tavalla tien yhteyteen, elämän yhteyteen ja

totuuden yhteyteen, niin että hän on tässä elämässä kääntynyt maailman teiltä ja ruvennut etsimään totuutta, Jumalaa. Silloin hän on tietysti toisessa asemassa kuin se, jolla on menneisyys takanaan. Mutta kummassakin tapauksessa on tie selvänä hänen edessään.

Otaksukaamme ensin tämä jälkimäinen tapaus, että ihminen siis tässä elämässä tulee totuudenetsijäksi, syvimmässä merkityksessä, laajimmassa merkityksessä, teosofiksi, uskonnolliseksi totuudenetsijäksi. Hän on nyt aivan kuin vilaukselta nähnyt täydellisyyden ihanteen ja myöskin ymmärtänyt, että täydellisiä ihmisiä on, ja hänessä on merkillinen kaipuu voida löytää opettaja, joka voisi häntä ohjata. Kun hän nyt on tällä tavalla tullut totuudenetsijäksi, niin silloin on otettava heti eräs asia huomioon, jota hän ei kylläkään tiedä, mutta jonka me vanhempina totuudenetsijöinä voimme tietää. On otettava se asia huomioon, että niin pian kuin joku ihminen tulee totuudenetsijäksi, niin jonkun Mestarin katse on suuntautunut häneen. Hänellä on silloin Mestari, mutta hän ei siitä tiedä vielä mitään. Hän ei ollenkaan sitä aavista. Hän ei edes tiedä, onko Mestareita olemassa, mutta me voimme tietää, että vakava totuudenetsijä on näkymättömässä maailmassa aivan kuin leimahtanut tuleen, niin että Mestarit, jotka katselevat ihmiskuntaa ja aina odottavat, että joku ihminen tulisi totuudenetsijäksi, he huomaavat, että jonkun ihmisen sielu on leimahtanut tuleen kuin liekki. Se on hengen tuli, joka on hänessä leimahtanut ja silloin Mestarit heti tietävät, mihin piiriin hän kuuluu, kuka siis voi olla ja on hänen Mestarinsa. Se Mestari suuntaa silloin katseensa häneen.

Tämä on niin hyvä tietää ja lohdullista tietää, että ihminen, totuudenetsijä, vakava totuudenetsijä ei ole yksin eikä ilman Mestaria, vaikka kuluisi tämä elämä, toinen elämä ja vielä kolmas elämä, ilman että hän ollenkaan saisi tuntoa ja tietää mitään omasta Mestaristaan. Vaikka hän ei ollenkaan tapaisi omaa Mestariaan, niin se hänellä kuitenkin on. Hänellä on oma opettajansa ja Mestarinsa, maan päällä elävä ihmeellinen olento,

elävä olento. Tällainen Mestari, personallinen Mestari, jonka jokainen ihminen tarvitsee, on siis totuudenetsijällä niin pian kuin hänen sielunsa on leimahtanut ilmituleen äärettömästä kaipuusta Jumalan luo. Mutta hän ei itse sitä tiedä. Mutta kuitenkin silloin hänen kohtalonsa ja karmansa johtaa hänet jonkunlaisten ihmisten luo, joittenkuitten ihmisten luo, jotka ovat ottamassa ensimmäisiä askeleita tällä hänen tiellään, jotka ovat siis Mestaria leimaamia ja jotka koettavat nyt päästä eteenpäin. Me sanomme, että tällainen piiri on tuommoinen esoteerinen koulu, josta viime kerralla oli puhe.

Totuudenetsijä joutuu siis esoteerisen koulun yhteyteen, jonkun semmoisen ihmispiirin, jonkun semmoisen elävän ihmisen yhteyteen, joka sitä johtaa ja joka siis tavallaan on jonkunlainen esoteerinen tienviittäjä.

Totuudenetsijä joutuu nyt ikäänkuin ensimmäiselle koetukselle. Hänelle tarjoutuu useampia esoteerisia kouluja, hän joutuu useitten eri piirien kanssa yhteyteen. Nyt on hänen ensimmäinen koetuksensa se, että hänen täytyy päättää, mikä on hänen koulunsa. Jos ihmisen sydämessä on esimerkiksi jonkunlainen vetämys tietoon, valtaan ja kaikenlaisiin kykyihin, niin tämä hänen sydämestään vedetään ulos sillä tavalla, että hän joutuu semmoisten ihmisten kanssa tekemisiin, semmoisten opettajien yhteyteen, jotka noitten paheitten alle asettavat ikäänkuin tyynyjä. He aivan kuin huutavat hänelle, että sinun tulee saavuttaa valtaa toisten yli. Jos ihminen on todellinen totuudenetsijä, niin hän hyvin pian huomaa, että tuo on aivan mitätöntä, huonoa, ala-arvoista ja rumaa. Mutta voi kestää vuosia, ennenkuin hän pääsee selvyteen. Jos ihminen ei selvästi tunne itseään, jos hän ei ole selvillä omista motiiveistaan, jos hänellä on personallisuudessaan kuonaa, jos hän ei ole puhdistunut, niin hän joutuu tällaisille koetuksille. Jos ihmisellä on taipumus erilaisiin eläimellisiin paheisiin, niin hän voi tulla semmoisen koulun yhteyteen, joka sanoo hänelle: „Kehitä noita paheitasi,

anna intohimoillesi vain ohjakset, niin sinä pääset niistä pois.“ – Ei vakava totuudenetsijä kauan viivähdä tuollaisissa houkutusissa. Hän huomaa, että se on aivan väärin. Kuinka minä voisin tulla täydelliseksi ihmiseksi sillä tavalla, että minä heittäytyisin paheitten kuiluun?

Syrjäytettyään houkutukset totuudenetsijä joutuu esoteerisen koulun yhteyteen, joka opettaa hänelle moraalialia ja itsehillintää. Se on hänen ensimmäinen tehtävänsä. Hänen täytyy oppia itseään tuntemaan, niin että hän voi puhdistaa itseään. Kaikki mikä on epätäydellistä, on puhdistettava pois, ja sitten sen ohella ja sille puhdistustyölle välttämättömänä apuna on oppia erikoista ajatusten hillintää. Se on sitä konsentratsionia, meditatiionia, jota aina esoteerisissa kouluissa opetetaan. Ihmisen täytyy oppia ajatuksiaan hillitsemään. Se on hänen ensimmäinen työnsä. Mihinkä tämä työ vie? Mihinkä tämä työ tunnollisesti suoritettuna vie? Se voi viedä Mestarin yhteyteen, mutta sekään ei ole niin varmaa. Hän ei pääse vielääkään välittömästi Mestarin yhteyteen, mutta Mestari käyttää jotakin toista olentoa, tavallisesti jotakin henkiolentoa, siis sanokaamme vaikkapa jotakin hyvää vainajaa, jotakin semmoista ihmistä, joka on elämässään pyrkinyt ja jotakin saavuttanut ja joka sitten karmallisista syistä on saanut tällaisen työn. Tällaisen ihmisen Mestari valitsee totuudenetsijälle. Tuommoisen henkiolennon hän silloin valitsee oppaaksi. Ja ihminen, jos hän on psyykkisesti herkkä, joutuu silloin, hän tietää itse, että hän on joutunut jonkun olennon yhteyteen, jonkun näkymättömän olennon yhteyteen, joka häntä auttaa, joka häntä neuvoo ja ohjaa. Ja vaikkei tuo totuudenetsijä aina tietäisikään tästä, niin hän kuitenkin tuntee sisässään, että noin ja noin minun tulee toimia. Jos totuudenetsijä on hyvin herkkä, niin hän voi nähdä tuon olennon, hän voi olla tietoinen sen läsnäolosta. Silloin hän aivan kuin pääsee selville siitä, että tuo näkymätön auttaja, joka luultavasti on ennen ollut maan päällä elävä ihminen, että tuo vainaja ja auttaja on hänen Mestarinsa palve-

luksessa ja on saanut tehtäväksi johtaa häntä vähitellen Mestarin luo. Tämän hän voi saada aikaan, jos hän on herkkä psyykkisesti. Tämä ei merkitse sitä, että hän pääsisi Mestarin luo heti. Tällä tiellä totuudenetsijä ei koskaan pyri minkäänlaisiin kykyihin, mitään saavuttamaan. Ei hän tahdo tulla selvänäköiseksi, ei hän tahdo tulla siksi tai täksi. Hän voi olla psyykkisesti herkkä luonnostaan. Hän on päässyt kuin luonnostaan tuon auttajan kanssa yhteyteen, mutta ei hän mitään kykyjä itsessään tahdo herättää. Kaikki ennaaikaiset kyvyt ovat hänelle kauhistus.

Voi myös sattua niin, että totuudenetsijä ei ole psyykkisesti herkkä, niin että hän voisi ottaa mitään vastaan henkimaailmasta. Hän on kyllä oppinut tietysti ajatuksiansa hillitsemään, mutta hän ei ole luonnostaan herkkä. Hänellä ei voi siis olla mikään henkiopas, joka häntä inspiroisi. Minä olen tavannut semmoisia totuudenetsijöitä. Eräskin oli 18 vuotta yhtämittaa aina säännöllisesti mietiskellyt ja oppinut ajatuksiansa hillitsemään ja hän oli puhdistunut kaikella tavalla. Hän oli erinomaisen hieno ja puhdas ihminen. Hän sanoi minulle: „Minä en ole päässyt mihinkään. Minä en oikeastaan tiedä, onko mitään. Minä en tiedä, ovatko ponnistukseni kokonaan turhia. Mahdollista on, että kaikki on vain harhaa ja kuvittelua, tuulesta temmattua.“ – No, minä sanoin, jatkatteko yhä tätä elämää? – „Jatkan,“ hän sanoi, „se on minun tapani. Minä mietiskelen aina joka päivä. Minä istun pitkän aikaa mietiskelemässä ja elän aivan toisessa maailmassa. Minä en tunne itseäni minkäänlaiseksi puhtaaksi olennoksi. Se on vain tullut minulle kuin toiseksi luonnoksi. Olen 18 vuotta sitä tehnyt.“ – Jaa, sanoin minä, en voi muuta kuin toivoa, että vielä saatte nähdä. Varmasti uudet portit teille avautuvat. – Minä en sitten nähnyt sitä ihmistä sen jälkeen. Minä otin tämän vain esimerkiksi siitä, kuinka kauan saa ponnistella ennenkuin saavuttaa tuloksia. Me saamme vain uskollisesti ponnistaa. Kuta uskollisemmin me ponnistamme, sitä varmempi on saavutus. Meidän vallassamme ei ole määrätä,

koska tuo tulos tulee, sillä se on jokaisen yksilön karmassa, Jumalan kädessä, Mestarin kädessä.

Jos ihminen siis on näin karkea, tiivis, että henkimaailmasta ei pääse minkäänlaisia inspiratsioneja hänen luokseen välittömästi, niin tapahtuu semmoisen ihmisen elämässä kuitenkin, että hän saa nähdä ja tavata jonkun toisen ihmisen, joka voi antaa hänelle vielä enemmän neuvoja ja kukaties lohduttaa häntä ja kertoa hänelle, että hänellä kyllä on Mestari ja semmoinen ja semmoinen Mestari, jota hän ei kuitenkaan vielä tunne. Semmoinen uskollinen ponnistelijaa saa kyllä ennemmin tai myöhemmin palkakseen, että hän fyysisessä elämässä tapaa ihmisen, joka voi häntä neuvoa. Mutta ainoastaan neuvoa, sillä ihmisen täytyy itse sitten saavuttaa tuloksia. Meidänhän täytyy itse oppia kävelemäänkin. Tietysti äiti meitä tukee ja auttaa, mutta loppujen lopuksi on meidän se itse opittava. Ei Mestarikaan voi meitä muulla tavalla auttaa. Eikä se apu olisikaan mikään apu, jos me emme koskaan oppisi itse kulkemaan. Sentähden on se apu, joka voidaan antaa, se on vähän tukea, neuvoja, myötätuntoa ja rakkautta. Jokaisen täytyy itse oppia tiellä kulkemaan.

Sitten kun hän, totuudenetsijä, on tullut siihen kohtaan omissa ponnisteluissaan, että hän on joko tullut tietoiseksi siitä henkiopettajasta, joka on hänelle annettu, taikka sitten, että hän on sen henkiopettajan kautta johdettu jonkun elävän, fyysisen ihmisen luo, joka voi häntä pikkuisen auttaa eteenpäin neuvomalla ja tukemalla, niin hän totuudenetsijä, ihminen, joka on astunut siihen kolmanteen jaksoon, jolloin hän lähestyy Mestaria, saa kuulla, että jotta Mestarin luo voi oikein tulla ja jotta siis voisi päästä personalliseen kosketukseen oman Mestarin kanssa ja sitten toistenkin Mestarien kanssa, siis toisen sanoen pyhän veljeskunnan kanssa, niin täytyy tuo totuudenetsijä tulla vastaanotetuksi siihen veljeskuntaan, tulla vihityksi. Sentähden on aina vihkimys semmoinen taikasana totuudenetsijälle. Hän tietää, että se hänen etappinsa, hänen ensimmäinen saavutuksensa tiellä on se, että hän tulee vihityksi. Mihin siis vihityksi? Vihityksi Valkoi-

sen Veljeskunnan ulkonaisimpaan piiriin. Tämä on asia, joka jokaiselle totuudenetsijälle hämmöittää tuollaisena merkillisenä saavutuksena.

Nyt hän voi silloin kuulla puhuttavan toisesta ja toisesta ihmisestä, että he ovat vihittyjä, ja hän voi vielä sitten kuulla, että nämä ihmiset eivät itse tiedä ollenkaan, että he ovat vihittyjä. Ei heillä ole siitä tietoa, mutta he ovat kuitenkin vihittyjä. Totuudenetsijästä tuntuu tämä sanoma hyvin vapisuttavalta ja merkilliseltä. Tietysti on ihmisiä, jotka ovat vihittyjä, vaikeivät siitä itsekään tiedä. Joku suurempi tietäjä on sanonut, että he ovat vihittyjä. Tällöinenkin tuntuu totuudenetsijästä hyvin merkilliseltä, mutta kuitenkin hän saa kuulla ennemmin tai myöhemmin, jos hän on oikein vakava totuudenetsijä, että jos joku ihminen olisi todella vihitty, vaikka hän ei siitä itsekään tiedä, niin tämä merkitsee sitä, että hän on edellisessä elämässään saavuttanut jonkunlaisen vanhan liiton egyptiläisen vihkimyksen. Hän on voinut saavuttaa jonkun itämaalaisen vihkimyksen. Tässä elämässä hän voi sitten käydä läpi nuo muistot taikka saada nuo muistot uudestaan herätetyiksi yöllä nukkuessaan ja ollessaan ulkopuolella fyysillistä ruumista. Hänessä voi herätä tietoisuus vanhasta vihkimyksestä, mutta se ei ole voinut tulla fyysilliseen tajuntaan. Tällöinen mahdollisuus on. Se perustuu siis siihen, että ihminen on ennen edellisessä elämässä läpikäynyt jonkun vanhan liiton vihkimyksen. Silloin hän on tavallaan semmoinen ihminen, joka on läpikäynyt vihkimyksen. Mutta jos hän tässä elämässä ensimmäistä kertaa kulkisi läpi vihkimyksen, olkoon se sitten vanhan liiton vihkimys tai uuden liiton, niin hän ei voi kulkea sitä läpi tietämättä. Se kyllä tapahtuu, jos se on vanhan liiton vihkimys, ulkopuolella fyysillistä ruumista, mutta se painautuu elävänä tähän fyysilliseen tajuntaan. Vaikka hän ei muistaisi kaikkia yksityiskohtia, niin hän kuitenkin tietää, että hän on tehnyt jonkun suurenmoisen kokemuksen ja tullut vastaanotetuksi johonkin pyhään veljeskuntaan. Tämän hän kyllä tietäisi sisässään. Mutta hän ei siitä

varmastikaan mitään puhuisi. Hänhän tuntisi, että jos hän siitä puhuisi, niin toiset pitäisivät häntä vain narrina.

Mutta totuudenetsijä saa sitten ennenkaikkea kuulla, että se vihkimys, joka häntä odottaa ja jonka läpi hänen on kuljettava, se vihkimys ei suinkaan ole mitään, joka tapahtuu hänen tietämättään, vaan se on aivan täydellisesti semmoinen kokemus, joka tapahtuu hänelle tietoisesti. Siis sanokaamme hänen ollessaan täydellisessä päivätajunnassa. Tietysti kun vihkimys tapahtuu, niin hän on jossain laajemmassa tajunnassa ja tämä jokapäiväinen tajunta on kuin osa tuosta laajemmasta pyörästä. Ja ihminen voi suorittaa kaikki tehtävänsä tässä fyysisessä maailmassa. Jos hän istuu jossain konttorissa, niin hän menee työhönsä ja kirjoittaa ja laskee siellä. Ja samalla hän kuitenkin voi läpikäydä suuren vihkimyksen, kolmepäiväisen vihkimyksen. Samalla kun hän on aivan tajuinen fyysisessä maailmassa hän näkee korkeampaan, ihmeelliseen henkimaailmaan. Mestari on hänen luonaan. Tämä kaikki tapahtuu päivätajunnassa, tämän päivätajunnan ohella. Hän näkee ja tietää kaikki. Näin selitetään totuudenetsijälle. Näin on siis oleva se vihkimys, joka on kerran tuleva sinun osaksesi. Älä siis ollenkaan kuvittele, että se olisi ulkonainen kokemus, että se olisi unta, että se olisi harhanäkyä. Sinä saat selvät todistukset siitä, että asiat ovat niinkuin ne ovat. Se on sinulle oleva suurin juhlahetki, mitä sinulla on ollut. – Tämä on siis tie sen ihmisen, joka nyt siis aloittaa ja joutuu sitten erilaisten ihmisten kanssa tekemisiin.

Mutta jos me nyt ajatlemme semmoista ihmistä, jolla on menneisyyttä takanaan, joka siis tässä elämässä tullessaan totuudenetsijäksi tuntee ja tietää, että hänen täytyy saavuttaa Mestari, hänen täytyy päästä Mestarin yhteyteen, taikka hänessä on niin suuri ikävä ja niin suuri kaipuu Mestarin luo, että hänelle ei mikään muu merkitse mitään, niin hän ei silloin joudu välttämättä semmoisten ihmisten kanssa yhteyteen, jotka opettavat hänelle ajatusten hillintää ja opettavat hänelle itsekas-

vatusta. Hänessä o niin suuri ja voimakas tahto sisässään, että hän ei voi olla toisten ihmisten kanssa. Hän ei voi muuta kuin olla yksinään. Hän on pakahtua rakkaudesta Jumalaa kohtaan. Tämä ikävä Jumalaan ei ole mikään sellainen taivaan ikävä, josta voidaan puhua, että „voi, voi, jos sitä nyt pääsisi taivaaseen ja kuoleman rauhaan“. Ei sellainen ikävä. Se on hyvin alkuasteella olevien uskonnollisten ihmisten pientä haavetta. He voivat nauttia siitä. „Kyllä tämä elämä on kurjaa ja kyllä minä tahtoisin päästä täältä pois.“ Jotkut vanhemmat mummut voivat ajatella sillä tavalla. Mestarin ikävöinti ei ole tunteellisuutta. Se on elävää ja voimakasta, Semmoinen ihminen suorittaa velvollisuutensa erinomaisesti. Mikä tahansa tehtävä hänellä on, niin hän suorittaa sen erinomaisesti, Hän tekee kaikki velvollisuutensa paremmin kuin kukaan muu. Ja samalla se on kaikki harhaa, sillä hänellä on yksi ainoa ikävä. Tällainen ihminen pääsee suoraan Mestarin luo, mutta ennenkuin Mestari suoraan tulee hänen luoksensa, niin on hän pitänyt totuudenetsijää silmällä, niinkuin kaikkia toisiakin. Kun Mestarin mielestä tuo totuudenetsijä on valmis tulemaan opetuslapsesi, niin silloin tapahtuu jotakin. Silloin opetuslapsi, tuo totuudenetsijä pannaan koetukselle.

Mutta se koetus? Millä tavalla se tulee? Se tulee suuressa myrskyssä, joka tulee hänen elämäänsä. Hänen sielunsa tulee suureen tuleen. Häneltä kysytään esimerkiksi: „Rakastatko sinä rahaa? Onko sydämässäsi pienintäkään sidettä kultaan?“ Jos tuo oppilas on rikas, on luultavaa, että häneltä otetaan kaikki pois, ellei hän ole voittanut maakoetta. Sillä jos hän on kuinka rikas tahansa ja hänen sydämensä ei ole kullassa kiinni, niin hän tietysti saa pitää omaisuutensa. Sehän on mitätön asia. Mutta jos hänen sydämensä on kiinni jossain, jos se on kiinni jossain henkilössä, niin koettelemus tulee ja häneltä riistetään tuo ihminen. Jos hänen sydämensä on nimittäin sidottu, jos hän itse tahtoo jotain itselleen. Mutta jos hänen sydämensä on täynnä rakkautta, ääretöntä rakkautta noita lähimpiä kohtaan, niin

turhahan silloin on ottaa heitä häneltä pois. Hän seisoo silloin aivan lujana ja ei Mestari voi hänelle mitään surua tuottaa.

Siis tällöinen ihminen, joka on ennenkin kokenut paljon, hänet pannaan suurille koetuksille. Mestari lähettää myrskyn hänen elämäänsä. Jos hän seisoo lujana pystyssä ja horjumattomana, jos hän vain yhä syvemmin kaipaa Mestaria ja totuutta, niin Mestari tulee hänen luoksensa ja hänet vihitään. Jos hän on ennen käynyt läpi semmoisen vanhan liiton vihkimyksen, niin hän nyt käy läpi päivätajuksen oikean vihkimyksen, josta äsken puhuttiin.

Tällöinen on siis totuudenetsijän elämä ja Mestarin etsintä.